

Ik ga beelden gebruiken, anders komen we er niet. God is. Wat God is weten we niet, hoe God is weten we ook niet. Wat God wil weten we niet. Kortom, God is alleen een existentie waaruit wij ons bestaan ontleen. Punt.

Op het ogenblik, dat wij contact vinden met die God, met die waarde van die God, dan betekent dit alleen maar dat we een ogenblik onszelf zijn. Ons eigen wereldbeeld, onze eigen tijd valt weg. We hebben een visie op het leven als zodanig op wat het zou moeten zijn.

Wij beseffen niet, dat alle gebeuren in wezen samenvloeit tot één geheel of we dat nu leuk vinden of niet. Dat betekent, dat leven en dood, vreugde en pijn en wat u zich verder voor kunt stellen, wordt herleid tot één geheel. Dit geheel in zichzelf heeft weer bepaalde kentekenen, die met een beetje goede wil als volgt benaderd kunnen worden.

Het eerste is: de werkelijkheid is altijd evenwichtig. Het kan nooit iets zijn dat ook anderen beheerst. Alleen wanneer alle waarden tezamen zijn is er een geopenbaard bestaan denkbaar. Er is kracht die zich verplaatst, zeker. Er is verloop van kracht, maar de kracht in zichzelf blijft gelijk. Er komen geen zielen bij, er gaan ook geen zielen af. Een deel van de kracht kan zich als ziel manifesteren en dat gemanifesteerde kan terugkeren tot de kracht of een tijdlang in een reeks van vormen, zielen zich manifesteren.

Ik hoop niet, dat ik het te moeilijk maak of dat ik teveel dingen omver gooi.

De waarheid is in wezen liefde. Dat klinkt een beetje gek, maar liefde is aanvaarding. Al het andere komt er in feite maar bij. Maar die aanvaarding is in feite de liefde. Het geheel aanvaardt ons, maar we kunnen het geheel alleen ervaren wanneer we eerst leren het te aanvaarden zonder er criteria aan te verbinden. Op het ogenblik, dat ik een maat ga gebruiken om te meten heb ik het geheel verdeeld. Waar het geheel verdeeld is, is het niet meer beleefbaar.

Kijk naar uw eigen wereld. De mensen zeggen, dat het milieu verpest is. Dat is juist vanuit een bepaald standpunt. Aan de andere kant kun je ook zeggen, dat het milieu verandert en in die verandering ontstaan nieuwe mogelijkheden en gaan oude mogelijkheden teloor.

In de werkelijkheid is die verandering belangrijk, niet de vorm waarin het bestaat, maar het proces waarvan het deel uitmaakt in het voortdurende veranderen. Dan is de verandering op zichzelf eigenlijk de enige waarde die we kunnen erkennen. Wij kunnen die verandering alleen verwerken wanneer we beseffen, dat ze niet een proces is, dat ons beheerst, maar dat ze een proces is waarvan we deel uitmaken en waarin wij met het geheel samen ook een vernieuwing van die manifestatiemogelijkheden, vormen, enzovoort, tot stand kunnen brengen. Let wel het zijn nog steeds analogieën, want 100% juist is hier niet haalbaar.

Waarom komt er dan een ogenblik, dat wij in de mystiek - of bij de heiligen, daar gebeurt het net zo goed - opeens met die werkelijkheid in aanraking komen. En waarom zijn we er dan weer vanaf. Dat is heel eenvoudig te zeggen. U kunt uzelf niet zijn op het ogenblik, dat u het geheel ervaart.

Het geheel manifesteert zich in ons in delen. Pas wanneer die delen als schijnbare onafhankelijke eenheden functioneren, kan het geheel zichzelf vervullen. Dan behoudt het zijn evenwicht. Op het ogenblik, dat alles terugvloeit, blijft er niets meer aan uitingsmogelijkheid over. Een poging om ons te verenigen met hogere waarden zal over het algemeen wel resultaten brengen voor ons. We weten het, heiligen zweven boven de grond terwijl ze verzonken zijn in weet ik wat, het een of ander allerheiligste. Dat is op zichzelf helemaal niet zo dwaas, maar let wel, het is een tijdelijke toestand.

Het is dus niet een werkelijkheid waarin de tijd is teruggelopen tot de eeuwigheid. Integendeel, het is een brokstukje dat uit hun tijdsbeleving wegvalt waardoor ze zich even van de eeuwigheid - die er altijd is - bewustworden. Hetzelfde zien we als we in andere mysteriën, bijvoorbeeld goden zien uitbeelden. We weten het allemaal, er zijn van die dingen waarbij je de rol als het ware speelt van de een of andere God of één of ander offer simuleert.

In al die gevallen bestaat de mogelijkheid om even ontruikt te worden aan jezelf. Je verliest je in de rol die je speelt. Dan ben je op dat ogenblik die rol met alle machten en alle krachten, die eraan verbonden zijn, maar ook met alle beperkingen die in die rol zijn ingebouwd op de wijze zoals je je had voorgesteld. Dan zien we, dat alle mysterieën, alle mystiek, alle heiligen en dergelijke uitbreken uit wat je de tijdwerkelijkheid zou kunnen noemen, om voor een enkel ogenblik kennis te maken met de waarheid zoals ze is, zonder alle aankleding van normen en vormen of denkbeelden. Wie zich dit eenmaal goed voor ogen stelt, kan zich ook realiseren, dat de wereld waarin je terechtkomt, de wereld is die je zelf bouwt. Dat is natuurlijk een beetje moeilijk te aanvaarden wanneer je op de aarde zit. Er zijn een heleboel mensen die zeggen: als ik de wereld zelf gebouwd heb, dan heb ik een fout gemaakt, want de belastingen had ik zo niet bedoeld. Dat kan ik begrijpen. Je kunt niet een bepaald bestel denken in een factor zonder dat het weer een mate van evenwicht bereikt. Dat kan een evenwicht zijn door de verandering of het kan een evenwicht zijn door de structuur. Het evenwicht is noodzakelijk. Wanneer u zich instelt op een bepaalde geestelijke waarde wordt die voor u tijdelijk waar. De manier waarop doet niet terzake. Alleen de vervreemding van jezelf, die je voor een ogenblik nodig hebt. Ben je in die vervreemding je dan bovendien nog bewust van bepaalde mogelijkheden en machten, dan bezit je die tijdelijk. De magiër, die een ogenblik ophoudt zichzelf te zijn en in feite voor zich een soort ritus wordt, dus alleen maar een reeks opeenvolgingen, onttrekt zich aan het normale beeld van een mens, maar ook aan een normaal beeld van gebondenheid. Er ontstaan voor hem nieuwe vrijheden, die in overeenstemming zijn met de ritus die hij geworden is. Dat is namelijk iets waarmee hij rekening moet houden. Dat betekent niet, dat de magiër blijft bestaan. De magiër keert terug tot de mens. Zodra de ritus is afgelopen, is hij weer zichzelf en is hij weer net zo kwetsbaar en moet hij weer andere riten verzinnen om die kwetsbaarheid te verminderen of te ontmantelen. Het gezag wat je hebt is in wezen geen gezag wat je door anderen wordt toegekend. Dat denken de mensen wel eens. Gezag is doodgewoon een mate van eenheid, die je vanuit jezelf kunt bereiken met anderen, waardoor je de uiting wordt - niet alleen maar van jezelf - van het geheel. Daarmee heb je ook de mogelijkheid om het geheel volgens je beste besef te dirigeren. Nu zeg ik beste besef. Dat beste had ik misschien weg kunnen laten, want je kunt het ook doen op een manier, die de anderen allesbehalve goedvinden. De eenheid is daar het belangrijke bij. U zit hier en u zit bewust van wat u hier bent. Bent u zich bewust van uzelf of van wat er gebeurt of zijn het de woorden, die u langzaam maar zeker mee gaan slepen. Is er iets waardoor u eigenlijk even minder uzelf bent. Als u minder uzelf bent wordt u tijdelijk meer in de zin van de waarheid. U wordt meer waar. Dan is het niet de waarheid van het woord, die daarvoor bepalend is. Dat is ook een fout die de mensen maken. Ze zeggen, dat het woord de waarheid moet zijn. Een leugen waarin je opgaat, kan je even dicht bij de waarheid brengen als een zogenaamde waarheid. Want het gaat gewoon om het verlies van de zelfbegrenzing waardoor je open staat voor de impulsen van het andere, van het geheel.

Wie probeert om al deze dingen uit te drukken, zit altijd in moeilijkheden. Wanneer je kijkt naar een rivier, dan is er iets opvallends. Die rivieren vloeien naar de zee. Dat wil zeggen, dat ze van een hoger terrein naar een lager terrein vloeien over het geheel van hun loop gezien. Ze kunnen echter niet bestaan wanneer het water van de zee hen niet aanvult. We noemen dat een verdampingsproces, kringloop. Zo moet u dat zien als u uw eigen bestaan

Zo moet u dat zien als u uw eigen bestaan in de tijd wilt zien. U bereikt wel de oneindigheid, maar zolang u daarin niet opgaat, blijft u uzelf. Gaat u er echter wel in op, dan verdampt u, dan wordt de kracht die u bent misschien toch weer neergeslagen. Dan zult u misschien in diezelfde rivier terecht komen, maar u bent het niet meer, want u bent de oceaan en de herinnering van de oceaan is datgene wat meedrijft in de rivier. Men zegt de rivier is er. Dat is niet waar. De rivier stroomt. Het enige wat er is, is hetgene wat er omheen staat. Dat zijn de oevers. Het beeld, dat wij ons maken van de wereld is de oever. Wij zelf zijn de stroom, we gaan naar zee. Het is het Panta Rhei. Het is de verandering, die voor ons kenbaar wordt aan de vaste kenmerken, die we buiten ons hebben opgebouwd en die gelijktijdig onze loop bepalen. Zet dat nu eens om in lot. U weet allemaal dat u niet kunt doen wat u wilt. U zoudt het wel willen, maar u kunt het niet. Tegen de tijd, dat u het zoudt kunnen wilt u het niet meer. Dat is altijd zo. U hebt een beeld van uw eigen persoonlijkheid, ook van uw wereld. Van uw mogelijkheden. Wanneer u daar eenmaal mee begint, dan kun je niet zonder meer zeggen, dat je dat naar willekeur gaat indelen. Er zit een zekere vaste volgorde in. Om u een typerend beeld te geven. Wanneer u begint met Bethlehem, dan eindig ik op Golgotha. Dat kan niet anders. Dat is een samenhang. U kunt nog zeggen, dat het een verhaal is. Dat is het eigenlijk in deze tijd wel geworden, ongeacht de werkelijkheid, die erachter schuilt, het is een verhaal voor deze tijd. Het is een verhaal, dat een dwingende samenhang heeft. Alles wat wij opbouwen aan wereldbesef, goed en kwaad, licht en duister, dat heeft een samenhang. Ik kan mij geen licht voorstellen zonder tenminste schaduw. Dus wanneer ik denk aan licht dan is de projectie van duister er onvermijdelijk mee verbonden. Of ik dat nu doe in mijn gedachten of in mijn leven, maakt niet uit. Zolang als ik denk aan licht is er schaduw, is er duister. Dat komt omdat ik op de oever dingen opbouw, die nooit op zichzelf kunnen staan. Want zo goed als ik deel ben van het geheel is al het andere wat ik waarneem deel van het geheel. Dat wil zeggen, dat het moet beantwoorden aan de wetten van het geheel zoals ze in mij bestaan, maar ook zoals hij in het andere gefixeerd is. Als je een zaadje neemt van een Goudsbloem, dan krijg je een Goudsbloem, tenzij ze je beduvelde hebben, maar je krijgt zeker geen beuk of een eik. Datzelfde kunt u toepassen op alles wat u doet, denkt of streeft. Dat is het zaad van hetgeen u morgen zult beleven. Het heeft niets te maken met schuld of niet schuld. Wanneer u een bepaalde waarde begint, dan ontwikkelt hij zich en niet zoals u dat later leuk vindt, maar zoals ze in het begin is geconcipieerd. De schepping begint op het ogenblik, dat ik iets erken. In deze erkenning ligt de totale reeks van eigenschappen opgesloten, die het andere ten aanzien van mij later zal vertonen. Dat is jammer, je kunt je dan geen illusies meer maken. Je kunt ook niet meer zeggen, dat het je schuld niet is of dat het je schuld wel is. Je kunt alleen nog maar zeggen, dat het een kwestie van samenhang is. Je kunt zeggen, dat je het prettig vindt of niet. Best. Als u het niet prettig vindt, dan komt dat omdat er iets is geweest wat u wel prettig vond. Er is evenwicht. Wanneer we de hele oever bezien, dan blijkt, dat alles wat we daar zien op den duur een evenwicht vormt. Dat is ook noodzakelijk. Want alle uiterlijke betekenis voor onszelf moet zich in dit evenwicht uiteindelijk opheffen, willen wij komen tot een mystieke eenheid waarbij de enige waarheid, die onveranderlijk is voor ons beleefbaar wordt.

Oh jé, nu wordt het niet leuk meer....

+ Het is moeilijk.

- Dat het is ook moeilijk. Iets is moeilijk op het ogenblik, dat wij niet in staat zijn de essentie ervan voor onszelf onneembaar te maken. Het is dus niet een kwestie van niet kunnen begrijpen of wel kunnen begrijpen, maar het is van innerlijk kunnen ervaren of niet kunnen ervaren. Nu zitten we weer bij die naakte waarheid, want alles wat wij aanvaarden op de wereld, produceert zijn eigen tegenstelling. Daar kunnen wij niet omheen.

Door ons aanvaardden hebben we dus het onaanvaardbare in wezen mede tot standgebracht. Op het ogenblik, dat het aanvaarde voor ons onbelangrijk begint te worden is ook het onaanvaardbare minder belangrijk. Het strijkt ons minder tegen de haren, als ik het zo mag zeggen.

De naakte waarheid is doodgewoon, dat we zelf de sleutel zijn tot de werkelijkheid en dat, hoe meer wij onszelf begrenzen in onze poging onszelf te zien als werkelijkheid, hoe meer macht wij geven aan al het andere dat buiten ons ligt om ons te begrenzen. Dat zijn natuurlijk filosofische waarden, ik heb het al gezegd, je kunt het alleen maar benaderen, je kunt het niet zeggen.

Waarom zou het nu verschil uit kunnen maken op welke wijze ik met u praat? Omdat u reageert op bepaalde dingen op een andere manier dan normaal. Het heeft iets te maken met de galm waarmee kerkredenaars spreken. Het is of ze zich willen vervreemden door een echo effect op te roepen, waarbij als het ware de here God de echo is geworden van de spreker. Wanneer ik probeer de waarde veranderen van hetgeen ik zeg, de tonen die ik voortbreng, dan betekent dat ook dat er een vervreemdingseffect ontstaat. Ik neem datgene wat ik zeg, weg uit die daagse werkelijkheid met zijn beperkingen, zijn vaste landschapspunten en ik breng u over op een niveau waarbij u alleen nog maar verbaasd rond u kan kijken, omdat u geen kenmerken meer hebt, die u direct kunt constateren. Wanneer ik zeg, dat er kracht is, dan zeggen de meeste mensen, dat dat mooi is en dat het wel zo zal zijn. Wanneer ik nu begin met iets wat een beetje suggestief is - niet dat ik dat ga doen, hoor, maakt u zich geen zorgen - dan ontstaat die kracht. Nu is het eigenaardige van die kracht dat ze niet denkbeeldig is. Ze is er, het is geen kwestie van suggestie. Niet alleen dat ze dat trekken langs je benen veroorzaakt of dat eigenaardige prikkelen op je schouders, dat dat koudegevoel kan veroorzaken, dat zou nog suggestie kunnen zijn. Je kunt die kracht uitzenden naar iemand, die er helemaal niet is.

Met die kracht kun je dan iets bereiken. Je kunt de toestand van die persoonlijkheid beïnvloeden. Wanneer je dat doet is er daadwerkelijk iets gebeurd. Dan is die kracht dus echt. Gelijktijdig is ze onecht, ze is niet constateerbaar, ze bestaat niet. Dat is hetgene waar we mee te maken hebben. De levende kracht, de waarheid waaruit in waarin wij leven, is niet constateerbaar. Dat is onze grote moeilijkheid als mens en als geest. We bevinden ons altijd in een reeks voorstellingen omdat we de zaak zelf niet kunnen zien. Het is zoiets als de onzichtbare man. Je ziet hem helemaal niet, maar wanneer je meel strooit, dan kun je zijn voetsporen zien. Zo is het met de eeuwigheid. Wanneer de mysticus bezig is zich, vanuit zijn godsdienst of vanuit zijn systeem, langzaam maar zeker op te werken tot die totaliteit en zijn bewustzijn daarin verliest, dan blijven er bepaalde residuen. Er zijn bepaalde dingen die overblijven. Dat zijn dan de sporen van het onzichtbare, het onkenbare, die binnen onze eigen wereld dan onmiddellijk moeten worden geïnterpreteerd, want anders weten we niet wat we er mee aan moeten. Dan zeggen we dus: hier is een gloeiende hand ingedrukt, dat kan dus alleen maar een ziel zijn vanuit het vagevuur of de hel.

Dus realiseert u het zich even goed. Het is iets, zeker, maar zou dat niet eerder het gevolg zijn van een resonantie op het geestelijk vlak tussen een entiteit die voor u niet meer echt bestaat en iemand, die nog wel kenbaar dus nog menselijk echt aanwezig is. Die resonantie kan dus als gevolg hebben dat ergens moleculen beginnen te wervelen op een veel heftiger manier dan ze anders doen. U weet het allemaal, infrarood straling, waar dit sterk genoeg wordt is het mogelijk dat er een afdruk van ontstaat. Er zijn nogal wat van die afdrukken op de wereld. Is dat nu mystiek, ik weet het niet. Ik geloof, dat het een gebrek aan mystiek is.

Wie de naakte waarheid wil bezien, begrijpt die tekenen, bewijzen, alleen maar dat het andere voor ons ook ergens waar is, maar het zegt niets omtrent het andere. Ik kan me geen zieliger beeld voorstellen dan een Middeleeuwse engel, die in de rui is. Het heeft niets meer met eeuwige zaligheid te doen. Bovendien lijkt het me, dat je gewoon kunt zweven. Een paar van die dingen aan je arm is dan alleen maar lastig.

De voorstelling, die we maken heeft niets met de werkelijkheid te maken. Maar waarom dan de gevleugelde? Wanneer je alleen maar denkt aan de gevleugelde om aan te geven dat het iets anders is dan loop je vast. Als we nu eens denken aan de gevleugelde om de geest aan te geven. Datgene wat vluchtig is als het ware, dan blijkt, dat niet alleen de vleugel bij de engel zin krijgt als symbool, maar dat we ook ineens gaan begrijpen waarom de Assyriërs hun gevleugelde stieren hadden. Waarom er altijd zoveel andere gevleugelde wezens worden voorgesteld in de mythologieën. Die vleugels geven het hogere aan. Wanneer we daarbij een mensachtige gestalte zien, dan zeggen we, dat dit het hogere is wat zich aan of in de mens manifesteert. Dan hebben we iets gezegd wat dichterbij de waarheid ligt. Dat er een engeltje naast u staat, vergeet dat maar. Geesten, ja geesten zijn bij u in de buurt, maar dat komt alleen omdat geesten net als u nog steeds geketend zijn in een tijdsverloop met noodzakelijke veranderingen, die eenmaal gefixeerd zijn omdat je met een ik-voorstelling begint. Pas wanneer je die ik-voorstelling aan het verliezen bent dan verdwijnt die noodzaak om je te manifesteren. Als u begrijpt, dat alles een geheel is, kun je wel zeggen, dat je er een deel van bent, maar voel je het ook? Pas op het ogenblik, dat je je één gevoelt met alle dingen houdt de noodzaak op om jezelf te zijn en je je als jezelf te manifesteren. Dat is nu juist de grote moeilijkheid waarmee we te maken hebben als we de naakte waarheid proberen te vinden.

De naakte waarheid. Alles wat u doet in de naam van het hogere, onverschillig wat, is zinvol. Niets van hetgeen u doet of het nu heilig of hoog is, is dit in zichzelf. Er bestaat geen woord, dat volledig waar is op aarde, maar er bestaat een erkenning van waarheid die door elk woord kan worden wakker geroepen.

Oh ja, ik weet het, de mens heeft zijn eigen trillingsgetallen, goed, u heeft uw eigen resonantie ten opzichte van de waarheid waardoor u sterker daardoor wordt aangesproken. Zolang u afzonderlijk blijft of u aangesproken wordt of niet, blijft u in een illusiewereld. Pas op het ogenblik, dat u zichzelf niet meer bent, bent u waar. Dat is een beetje moeilijk. Laten we eens eerlijk zijn. Alleen tegenover uzelf - we hebben geen schuldbekentenissen nodig, die weten we toch wel. In hoeverre bent u werkelijk waar, dus oprecht en eerlijk zonder enig ontwijken van de werkelijkheid. Hoe vaak bent u dat in uw leven? Het is niet helemaal waar, wanneer u toevallig waar en eerlijk bent komt het omdat u bepaalde delen van hetgeen u meent te zijn, duidelijk vergeet. Gemeen hè? Maar het is waar. Dat wil zeggen, dat u altijd voor uzelf en voor de wereld een rol speelt. U probeert de wereld er toe te brengen 'dat beeld, dat u van uzelf koestert te aanvaarden. Wanneer u dat niet meer doet, dan bent u volgens christelijke waarden en normen natuurlijk veel te spontaan geworden en veel te weinig geneigd tot allerlei diepzinnig vertoon. Maar zoudt u dan misschien niet dichterbij de waarheid zitten? De mens zegt heel vaak, dat kinderen en dronken lui de waarheid spreken. Is dat waar? Helemaal niet. Kinderen kunnen liegen dat ze barsten, als ze er maar nut in zien. Dronken lieden weten niet eens meer wat waar is. Waarom dan? Omdat de mentaliteit, het mentale geheel van het kind totaal verschilt van dat wat de volwassene meent zichzelf te mogen aanmeten, terwijl juist in de dronkaard bepaalde remmen zijn weggeslagen waardoor dit ego ook niet meer kan beantwoorden aan de norm. Dan zeggen we dus: wat geen normen heeft zoals wij, dat is meer waard dan wij. Dan geven we toch toe, dat we zelf onwaar zijn. Toch moet in ons de waarheid schuilen. Dan wordt het ook wel duidelijk, dat die waarheid nooit gemanifesteerd kan worden door uiterlijkheden. Ze kan nooit te voren worden bepaald en gebracht in een bepaalde zin of samenhang. Wanneer ik spreek met u allen, dan hebben we samen één waarheid. We kunnen ze niet eens zo uitdrukken, dat we ze allemaal tesamen als zodanig kunnen ervaren. Begint het u iets te dagen?

+ ....

- Dat is natuurlijk zo, inderdaad. Is dat nog natuurlijk wanneer we uitgaan van één waarheid die bestaat. Wanneer die ene waarheid de natuurlijke waarheid is van alle dingen, dan is ons onvermogen om daarmee volledig te corresponderen, in wezen tegennatuurlijk. Daarin zit de moeilijkheid.

- + Je kunt het herkennen.
- Dat is het hem juist. De mens wil het herkennen. Je hoeft het niet te herkennen, je moet het alleen beleven.
- + ...
- Je kunt het niet beleven omdat je het onderwerpt aan de criteria, die je jezelf als waarheid, als norm hebt gesteld. Wanneer de waarheid ons benadert, verwerpen wij haar vaak.
- + vraag over de waarheid.
- Ja de grootste waarheid is vanuit het standpunt van een ieder die zich als ikheid beschouwt, gelijktijdig de grootste onwaarheid. Dat is de ontkenning van het ik. Dat is voor het ik altijd onjuist omdat het zich van zijn eigen zijn bewust is en wel op een zeer beperkte wijze.
- + Welk ik bedoelt u?
- Elk willekeurig ik. Van u, van uw katje, van uw plantje, van een boom die buiten staat of mijnentwege de zee, de oceaan, de aarde, de zon. Elk ik heeft een definitie van zichzelf. Omdat de waarheid die definitie ontkent, kan ik er niet anders op reageren dan door te zeggen: dit is niet waar. Kunt u het volgen?
- + Dus de persoon is voorwaarde om mystieke ervaringen te hebben.
- Inderdaad. De beperking is de voorwaarde voor de vrijlating. De vrijlating is niet mogelijk tenzij je gevangen bent. Nu ontdek ik, dat er toch een paar echo's mee gaan klinken. Ik ben kennelijk toch nog in staat iets over te brengen.
- + Vraag over stabiele toestand.
- Dat kun je niet ervaren. Zolang je nog bezig bent met jezelf is het een fluctuerende toestand op zijn best. Op het ogenblik, dat je het ik-besef dus de norming van het ego zoals die voor het ik-besef noodzakelijk is, blijft handhaven, zul je die waarheid dus niet vinden. Vergeet je haar, dan is de waarheid er, maar dan is gelijktijdig de mogelijkheid voor ons beperkt ego op te treden teniet gedaan. Het kan interessant zijn. Laten we nog even teruggaan naar de mystiek.

We hebben geprobeerd een hele hoop dingen te ontmantelen. Het is net of je zegt, dat je moet slopen. De zekerheden van de mens, opdat hij in zijn onzekerheden de waarheid niet meer gaat proberen ze in te passen in een systeem. Is een systeem nodig? Als ik gewoon bid ben ik bezig met definities die nergens op slaan. Ik gebruik namen, die door mensen zijn gemaakt en die niets te maken hebben met de eeuwigheid en toch gebeurt er iets. Omdat ik in mijn bidden een ogenblik mijn grenzen open voor iets wat ik niet ken. Misschien kun je het zo zeggen: Wanneer ik spreek tot u, oh God, zijt Gij het sprekende in mij, die de waarheid zijt. Niets ben ik, niets wil ik zijn dan alleen vervult van uw wezen, uitdrukking van uw waarheid. Geef mij dan de mogelijkheid u te beleven als de waarheid in mij. Ik vraag u niet, oh God, openbaar u in mij. Ik vraag u slechts wees één met wat ik nu nog veronderstel te zijn.

Het is niet alleen gezegd, maar het is net of er even een deken over u heen gaat. Waarom nou eigenlijk. Ik kan allerlei kreten gaan slaken:..... Jahweh... het klinkt mooi, maar wat zijn het voor klanken. De betekenis is niet groter dan van Piet, Jan of Klaas of één, twee, drie, vier. Toch doen ze iets. Waarom? Omdat ze in ons iets wakker maken. Omdat ze in ons een grens verbreken. Als ik zeg: aap, noot, Mies dan denkt iedereen aan een leesplankje. Als ik deze onbekende kreten slaak, deze langvergeten namen, wanneer ik misschien weer terugroep: Adonaï, dan heb ik niets verandert, ik heb niets gezegd. Alleen heb ik uw begrip verandert. Het betekent een verandering van uw beleving. Het betekent een verandering van uw verhouding, het betekent een verandering van de kracht die u in uzelf ervaart. De meeste mensen denken aan zichzelf als afgesloten van het geheel. Misschien geleid door krachten uit het geheel, maar verder afgesloten. Als je toch deel bent van het geheel ben je toch deel van alle krachten; dan ben je deel van alle evenwichten.

Wanneer jouw besef een verandering nodig maakt, terwijl het geheel de waarde is die in jou leeft, dan kan een verandering zich manifesteren. Als je dan tegen iemand zegt: genees, dan zal hij genezen. Zeker, elders zal die kracht voor een ogenblik niet aanwezig zijn. Daar heb je niets over te zeggen. Zover reikt je besef niet. Je bent niet zwak, je bent sterk. Je bent niet tijdgebonden en sterfelijk. Je bent in wezen alle tijd, onsterfelijk en voortdurend dood tegelijk. Niet uitgeblust, maar eenvoudig ontdaan van alle vormen van menszijn en geestelijk bestaan, blijvende waarheid. Die waarheid hoeft niet op te zijn. Je hebt misschien gedacht, dat je een edelsteen was, maar nu blijkt dat je een enkele flonkering bent in een enorm mozaïek. Die flonkering blijft bestaan. Alleen de edelsteen die je dacht te zijn heeft zijn betekenis verloren en ontleent voortaan zijn betekenis aan de plaats die hij inneemt. Mystiek is de plaats vinden, al is het maar voor een ogenblik, die je wezenlijk inneemt in dat bestaan buiten de tijd. Heilig zijn wil niet zeggen: beantwoorden aan de normen van de mensen. Het wil zeggen: ontvluchten aan die delen van het menszijn, die een beperking betekenen, zodat je je meer één voelt met de waarheid dan je één kunt gevoelen met alle schijnvertoningen die uit je voortkomen.

Een mens wordt ingewijde, niet door de kennis die hij verwerft, maar door zijn eenheid met het onbekende, die hij vanuit zichzelf kan manifesteren. Daar zitten we dan met die ene werkelijkheid waar je niet omheen komt. Een mens, die streeft naar inwijding zegt: ik moet de juiste vorm vinden. Een mens, die heilig wil zijn zegt: ik moet mij alles ontzeggen. Hij probeert dus een deel van zichzelf te ontkennen "opdat het goede in mij het enig levende wordt", maar het kwaad blijft bestaan. Het is alleen zijn aanvaarding van het goede waardoor hij anders kan worden.

Wanneer we ons bezig houden met al die zaken, met de mystiek, met de oude mysteriën, dan kunnen we het hebben over alle toneelspelen die worden opgevoerd, of over alle vormen van wichelarij, alle wereldbeelden zoals ze ooit bestaan hebben. We spreken alleen maar over beelden van de mens. We spreken alleen maar over middelen die een mens heeft gebruikt om voor een ogenblik door te dringen tot de werkelijkheid, die hij verstandelijk nog niet helemaal kan aanvaarden. Als je dat gaat beseffen, dan weet je wat de naakte waarheid is. De naakte waarheid is, dat al wat wij doen en zijn in wezen onbelangrijk is, maar dat ons bestaan het enige belangrijke is. Als we dat gaan aanvaarden al is het maar in onszelf op een schuwe en verborgen manier dan komen we verder. Dan komen we langzaam maar zeker naar die eenheid, die in ons een steeds meer te beleven moment wordt. Nog steeds een moment, want we rekenen niet met de tijd vanuit de eeuwigheid. Maar voor ons beleven van de eeuwigheid spreken in de termen van de tijd waaraan we gebonden denken te zijn.

U wilt zich bezighouden met vele facetten in deze zaak. Te weinig misschien volgens sommigen, weer te veel weer misschien volgens anderen. De enige werkelijkheid is we zijn bezig geweest om in schaduwen, schijn en illusies te zoeken naar een middel om het onzegbare voor een ogenblik te beleven. We zijn bezig om ons een beetje vrij te maken van onze zekerheden omdat in de onzekerheden van ons wezen de werkelijkheid een beetje gemakkelijk aanvaard kan worden. We zijn bezig geweest ons los te weken. Wij zijn geen heiligen geworden, we zijn geen ingewijden geworden. De naakte waarheid is nog steeds iets wat we niet boven ons bed hebben hangen. Maar we komen dicht bij de werkelijkheid. Wat is dan de zin van een dergelijke reeks van lezingen. Het had over elk onderwerp kunnen gaan, maar de enige werkelijke zin van alles wat je doet komt toch steeds weer terug op dit ene. Niet op een reeks van stellingen, niet op een reeks van woorden. Niet op een reeks leerstellingen die kunnen worden uitgelegd. Het komt altijd weer terug op de waarheid, die alleen mystiek beleefbaar is en die we alleen kunnen beleven op het ogenblik, dat we onszelf vergeten, onze zekerheden achterlaten en uit onze onzekerheid zelve komen tot een vergetelheid waarin de waarheid zich openbaart.

Het is natuurlijk leuk, zo'n cursus. Toch is de vraag wat doe je er mee. Wat u er mee moet doen is alleen maar dit. Beseffen, dat elke gedachte die op dit moment in u werkelijk ergens terecht is gekomen, zich gaat ontwikkelen. Ze krijgt een vaste reeks van beelden in uw leven. Of dit nu een leven na de dood als geest is of in uw leven op aarde. De oevers fixeren we dichterbij de waarheid. Ze worden ruimer. Het zicht wordt wijds, we zijn minder gevangen door enkele vormen. Onze weg gaat verder. Alleen wanneer we niet meer denken dat we bepaald worden door onze oevers, maar beseffen, dat we alleen bepaald worden door onze eigen beweging, dan kunnen we opgaan in de deining van de oceaan, die werkelijkheid heet. Daarin, deel van alle dingen, blijven we ons bewust van alle waarheid, terwijl de vormen, die rond ons bestaan aan de einder wegsterven. Alleen nog maar het spel van de voortdurende verandering rond ons; ons ervan bewust maken, dat we leven en gelijktijdig, dat we deel zijn van het geheel en niet zonder dit geheel kunnen bestaan.

Vertelt u het nou maar. Was het erg diepzinnig?

- + Ergens vind ik het een beetje uitzichtloos.
- Wanneer u meer uzelf wilt worden, moet u ook begrijpen dat u gelijktijdig minder bewust zult worden van het geheel. Laat ik het eenvoudig zeggen. U zegt, dat we ideale omstandigheden moeten scheppen. Wat denkt u van Nederland. Nederland wil een ideale sociale omstandigheid scheppen. Maar op het ogenblik, dat de grenzen van Nederland open blijven voor denkbeelden, voor werknemers, voor kapitaal etc.etc. kan Nederland nooit zijn ideale toestand handhaven. Dus wanneer men hier een ideale toestand nastreeft, moet men de grenzen sluiten. Dan ben je ook helemaal op jezelf aangewezen. Je kunt natuurlijk ook zeggen: ik laat die grenzen wegvallen, ik wordt deel van de wereld., maar dan ben je eigenlijk niet meer het koninkrijk der Nederlanden. Dan hoeft die leeuw niet meer verder je maintiendrai te kwinkeleren als een leeuwerik. Dan blijft alleen nog maar over: ik ben een mens en de anderen zijn mensen en niet meer het zijn Belgen, Duitsers, Engelsen etc. Zover ben je nog niet. Het is goed om zolang je dat staatje hebt, je idealen binnen dat staatje tenminste na te streven. Dan moet je duidelijk zijn, dat je dat niet bereiken kunt als je jezelf niet afsluit. Dat het ideaal wat jij nastreeft nooit verwezelijkbaar is wanneer je openstaat voor de hele wereld. Dat is de kerngedachte. Het is niet uitzichtloos, maar het is gewoon de erkenning dat dit ideaal zoals jij het ziet, alleen waargemaakt kan worden door je af te sluiten van de werkelijkheid, terwijl de werkelijkheid nooit kan beantwoorden aan je idealen. Ik weet het, het is misschien prettiger als ik kan vertellen: kom trouw naar de orde. Wanneer u overgaat, dan kunt u de handen vouwen en omhoog stijgen met een straal.
- + Ik vind het wel een beperking.
- Als u zich dat voorstelt kan het wel. Daar heeft de orde niets mee te maken, dat is uw eigen illusie. Als u te hoog stijgt, valt u naar beneden omdat u duizelig wordt als u denkt: wat ben ik nou hoog. Dat zit er aan vast.

We hebben ons vandaag beziggehouden met de naakte waarheid. En de naakte waarheid is niet uitzichtloos, maar die waarheid is wel het wegvallen van alle waarden, die wij in het woord zelve meenden te vinden. Het is niet: ik word groter dan een ander, maar ik word mij alleen meer bewust van de grootheid die ik samen met anderen ben, ongeacht of die anderen dat nu weten of niet. Dus we hebben met een verandering van besef te maken. Dat betekent dat de normen eigenlijk niet tellen. Dat is alleen maar bijkomstig, het is pluis, verpakkingsmateriaal, dat de waarheid zonder normen bestaat, maar alleen kenbaar wordt in delen.

- + Opmerking over normen.
- De normen zijn er voor jou zolang je leeft in een wereld, die jij erkent als zo vol waarde voor jou persoonlijk in zich bevattende, dat daardoor de normering aanvaardbaar wordt.
- + Wat nodig is.
- Het nodig zijn ervan is datgene wat we onszelf aanpraten om duidelijk te maken, dat we het niet alleen voor onszelf doen.

- + Misschien.
  - Het is zo.
  - + Je kunt het constateren.
  - Je kunt het constateren, dat die normen nodig zijn op het ogenblik, dat je uitgaat van een betekenis van waarde in het leven die alleen volgens de voor jou juiste wijze kan worden uitgedrukt. Met andere woorden normen zijn het gevolg van iemand die zichzelf stelt als arbiter. Zoals onze vriend Henri al eens zei: een norm is iets wat je stelt.
  - + Elke samenleving kent normen.
  - Waar komen die dan vandaan. Ze zijn gewoon gesteld. Met andere woorden ze zijn willekeurig. Je had net zo goed andere normen kunnen stellen.
  - + Daar gaat het niet om, het gaat om het feit.
  - Het gaat om het feit normen stellen. Waarom stellen we normen? Om een houvast te vinden waardoor we onszelf kunnen rechtvaardigen.
- Wanneer we dan meerdere normen hebben gesteld, ik citeer nog steeds onze vriend Henri, die ook nog zo gek niet is, dan ontstaat vanzelf dus een stelsel dat uit verschillende normen is opgebouwd. Op het ogenblik, dat we dat hebben moeten we ook duidelijk maken, dat het niet alleen uit ons voortkomt of voor ons belangrijk is. We moeten er dus een leerstelsel aan verbinden. Want dan hebben we een leer nodig om de normen, die we gesteld hebben te rechtvaardigen. Vervolgens dus is ons stelsel onaantastbaar geworden, zegt Henri, het leerstelsel achten we onaantastbaar. Dientengevolge worden we gevangen door de norm, die we voor onszelf gesteld hebben totdat er iemand komt, die de juistheid van die normen durft te betwijfelen. Als je dan ongeluk hebt, beschouwt men je onmiddellijk als dissident. Tenzij je dan weer heel veel vrienden in het buitenland hebt wordt je dissident-resident omdat je dan wel plaats krijgt. Je verdwijnt dan in de vergetelheid. Die vergetelheid is één van de normen die de maatschappij nodig heeft om haar eigen normering te handhaven zonder dat de juistheid ervan wordt betwijfeld. Dit is dus van Henri, niet van mij. In zichzelf is het waar.

De naakte waarheid is deze. Als we morgen alle waarden, die nu heilig heten, veranderen en zeggen, dat alleen de dief een verstandig mens is, dat elke binding tussen twee mensen onzin is, dan krijgen we een samenleving, die nog steeds functioneert, alleen een beetje hard.

- + Dat is een nieuwe norm, we zijn dan weer even ver.
- Wanneer we andere normen stellen krijgen we een andere vorm van samenleving. Op zichzelf blijft ze voortbestaan.
- + Opmerking over nieuwe normen.
- Op het ogenblik, dat je iedere norm kunt laten vallen, betekent dit, dat elke mens voor zichzelf volledig aansprakelijk en verantwoordelijk is. Dat is geen norm, dat is gewoon een feit. Op het ogenblik, dat dat gebeurt zouden heel veel mensen die het redelijk goed hebben binnen een genormd systeem het veel minder prettig krijgen. Die vinden dat niet leuk. Een hele hoop mensen, die macht hebben onder die normen, verliezen die macht. Dat vinden ze ook niet leuk. Een hele hoop mensen die bezit hebben blijken, wanneer de normen wegvallen daar niet veel meer mee te kunnen doen. Er niet eens meer over te kunnen beschikken misschien.
- + Opmerking over normen die wegvallen.
- Op dit ogenblik gaat hij niet meer reageren vanuit zichzelf en volgens een persoonlijke waarde, maar gaat hij reageren op de totale waarheid die achter de normen in de ander verborgen is.
- + Dat is dus de seconde, dat hij er is.
- Dat is niet de seconde, dat hij er is, maar dat is het ogenblik waarop hij steeds dichter leeft bij de eeuwigheid. Met andere woorden tijd is veel minder belangrijk geworden en wanneer hij reageert keert hij wel even vanuit de tijd terug, maar hij wordt gedragen door de kracht, die hij in het tijdloze voortdurend in zichzelf beseft.

Het is tijd, zegt u. Nu, dat is weer zo'n bitter ogenblik. Ik heb de hele tijd zitten betogen, dat het tijdloze de enige waarheid is, de naakte waarheid zelfs en dan komt: het is tijd. Het is inderdaad datgene wat voor u en voor het medium geldt.

Voor mij bestaat die tijd zeker niet, maar ik houd wel rekening met uw tijd. Waarom? Omdat ik alleen door mij aan te passen, ook wat tijd betreft, kan beantwoorden aan datgene wat ik de eenheid noem, die we ondanks alles zijn, en die ik probeer te manifesteren. Daar ligt de sleutel misschien voor een hoop dingen in, die u niet begrepen hebt.

Vrienden, we zijn bezig geweest met mystiek. We hebben de naakte waarheid er met de haren bijgesleept. We hebben geprobeerd de sluiers te laten vallen. Het klinkt meer als een striptease dan als een geestelijke benadering van de werkelijkheid. Wanneer we eerlijk zijn om te beseffen, dat dit allemaal maar denkbeelden zijn, denkbeelden die ontleend zijn aan de waarheid, die ergens op een ander niveau parallel lopen aan de tijdloze werkelijkheid en die we alleen in onszelf kunnen omvormen tot iets waarin het tijdloze voor ons waar wordt en zo de mystieke vervulling in ons wezen ons de kracht geeft om met of zonder normen verder te gaan, vanuit een eenheid die langzaam de enige werkelijke betekenis wordt voor ons.

Mag ik de hoop uitdrukken, dat we, mezelf inbegrepen, dit allen te enigerlei tijd zullen mogen beleven zonder tergen te hoeven keren in de tijd.

Goedenavond.

+ Onderwerpen voor het volgend kursusjaar.

Er zijn twee onderwerpen gesteld:

- . Algemeen gericht onderwerp: vernieuwende, geestelijke krachten, inwerkende op de huidige samenleving. Eventueel daarin passerend het plan van de ODV om de ideeën van de nieuwe wereldleraar en -meester meer openbaar te maken.
- . Het tweede onderwerp is meer gebaseerd op de Westerling, die op zoek is naar bijvoorbeeld het wezen van de Mohammedaan, Boeddhist, Hindoeïst, Hebreëwen. Men is aan het zoeken naar de ander. Het resultaat is er nog niet naar.

- Als ik het goed heb, zegt men, dat beide onderwerpen bij elkaar horen. Dat impliceert dus, dat je het beste kunt spreken over: De mens vandaag. Als onderwerp voor de volgende keer kan men het beste nemen: De mens en de leer. Van daaruit kunt u zelf verder zien.

HET SCHONE WOORD

Ik heb mij gebonden voor deze zomer, oh heer, wat heb ik toch een spijt.

Eindelijk wordt voldragen wat langzaam is gerijpt
de tijd strijkt nu zijn snaren
en in mij wordt de spijt voor wat geweest is
langzaam, langzaam zelfs gedoofd
dat het is alsof mijn verleden
uiteindelijk wordt geroofd.

Dan blijft nog slechts de lichte droom
droom van een gebondenheid
die eigenlijk niet meer bestaat
en die alleen de tijd in fragmenten doet herleven.
Dan heb ik in mijzelf neergeschreven
dat wat ik ben en ik erken
zoekend meer mijzelf te zijn
en aan mijzelf ontkomen
te worden tot een wezen
dat uit de diepe droom van winter en van lentetijd
zich een ogenblik de zomer kent
en koestert zich terwijl de dag verglijdt
in het weten dat de herfst haast komt
en het oogsten is nabij.

Dat is een mooi gedicht nietwaar? En als ik er nu nog een kleine raad
aan toe mag voegen onthou dan dit: Niets wat gebeurt is zo erg als het
lijkt. Niets wat je denkt is zo waar als je meent, maar al wat je bent
en waarmaakt ook nu, is datgene wat je in de eeuwigheid geeft en zo
uit de tijd de werkelijkheid zift en zo jezelf leert zijn. Dat moet u
maar onthouden.

Dit is de laatste avond van het seizoen. Volgend seizoen komen we wel
weer terug denk ik. Als ik het niet ben is het wel een ander. Mag ik
u in ieder geval toewensen, dat de zomer haar naam als Nederlandse
zomer ietwat verloochent, door iets zonniger te worden dan u verwacht
en dat u daardoor iets sterker en zonniger zult worden, dan u nu
misschien voor mogelijk acht en zo vanuit uzelf krachten aan anderen
kunt geven, die u nu nog onwaarschijnlijk acht.

Goedenavond.